

בונקר מעל למים

גדר האבנים, בתחתית התמונה, היא דופן התעלה, שלרגליה אפשר לראות פס של מים. מעל לסף בונקר ישראלי. מימין נראית מיסגרת גדולה.

עליה נמתחו יריעות של יוטה, כדי להסתיר משהו מעיני הצופים המצריים. ברוב התיאורים של החיילים המצריים, כפי שסופרו לעיתונאים זרים, הובלטו בהגזמה רבה תקריות האש שלאחריהן נראות תימרות עשן מן הצד הישראלי בעיקבות ההפגזות המדוייקות שלהם.

מקרוב על איכותו של הלוחם הישראלי... חיילינו השליכו הרחק מעצמם את המחשבות שדבקו בכמה ראשים, בדבר עליונותו של הצבא הישראלי, כצבא שאי אפשר להביסו; ושהייליו כולם גיבורים דמיוניים. כתב אחר, נציג אל-מוצאור, דיווח על שיחה עם "חייל מצטיין". הוא שאל אותו לדעתו על הצלפים הישראליים. תשובת החייל המצטיין: "צלף חייב להיות רגוע ושיליו מבחינה נפשית, ובעל חוש ביטחון

את חיילינו בלתי מוכנים. אלא שהמציאות היתה הפוכה: יתרון ההפתעה היה בידינו. יחידות הסיוע והמודיעין לאורך התעלה אספו ידיעות על כל תנועות האוייב, ועל פעילותו האווירית. ידיעות אלה העידו, שהאוייב מתמקס בעמדות התקפה חדשות, מבד עד למעבר המיטלה. האוייב הופתע כאשר ירינו מעל לעמדותיו פצצות תאורה, שחשפו את עמדות היידי של תותחיו ואת השרייף שלו. לא נותרה לו ברירה אלא לפתוח

המצרים מתארים את קרב התעלה

עילאי. הוא זקוק לאורך רות, כדי שיצליח לצוד את אויבו. אפילו אם הצלף הינו בעל כושר מיקצועי גבוה, ייכשל בתפקידו — אם אין לו אותן תכונות חיוניות. והרי לצלף הישראלי — ולחייל הישראלי בכלל — כסיני, אין התכונות האלה. הוא עצבני, מודאג, הסרב-ביטחון..."

★ ★ ★

איך פועל "הצבא המצרי החדש", כפי שמגדירים אותו כל הכתבים? הנה סיפור-התפארות לדוגמה, מתורגם כלשונו מערבית:

התלקחויות השבוע שעבר החלו ביום שלישי, בקרב לילי בינינו לבין האוייב הישראלי. הוא פתח באש ב-11 בלילה, מתוך הנחה שהסטקיה הלילית החדשה תתפוס

באש, שעה לפני המועד שקבע לעצמו. כוחותינו כבר היו בדרגה עליונה של כוונות, והשיבו באש מרוכזת ומדוייקת.

★ ★ ★

גם סיפורים של גבורה אישית לא חסרו במכול הכתבות על התעלה. אחד מהם סיפר על צופה מצרי, שתפקידו לטפס על עץ גבוה ולצפות משם אחר תנועות הכוחות הישראליים. כסלאנג של צה"ל קוראים לאנשים אלה "קופים".

אותו צופה, ששמו לא פורסם, שם לב לעובדה מעניינת: כל פעם שהיה יורד ממקום התצפית שלו לפני תום המישרמה, היו הישראלים מבינים את הרמז — "ומת" חבאים במעמקי הבונקרים שלהם". הם הרי, שכרגע שהצופה יורד מעמדת התצפית

"לפני ואחרי"

אומרת הכותרת בערבית. החץ מצביע לעבר בית שנהרס מפגיעות פגזים שנוירו עליידי המצרים, כשעל גגו מתנוסס דגל ישראל. בין הצמחים, בחלק הקדמי של התמונה, נראים מימי התעלה.

פית — מתקרבת התקפה מצרית עליהם. יום אחד עקב "הקוף" אחרי תנועות שרייף ישראלי בצד השני של התעלה, דיווח עליהן למפקדו. זה החליט לפתוח באש על המקומות שאותרו עליידי איש-התצפית. כרגיל, הורה לו לירות אל מקום-מיבטחים. אך הפעם סירב האיש. הוא לא רצה לתת אות-אזהרה לישראלים.

התותחים המצריים פתחו באש ותפסו את הישראלים בלתי-מוכנים. אבל צלפים ישראלים ירו ב"קוף" עשרות כדורים, פגזים עו בו. הוא ניצל ממות "ההודות למסירותם של הרופאים המצריים, שאינם יושבים ב"בונקרים ומחכים שיביאו אליהם פצועים על אלונקות, אלא יוצאים ממש אל עמדות הקרב".

★ ★ ★

סיפורים אלה מיועדים להרמת המוראל של העורף. להרמת המוראל בין החיילים עצמם, בחזית התעלה, באו פעולות הקומנדו הליליות. הצלחתן של פעולות אלה תוארה בפירוט-פרטים לא רק ב"עיתונות, אלא גם בכנסים מיוחדים במוצבים שלאורך התעלה.

דיווח העיתונאי המדי לוספי באל-מוצאור: "הכל השתנה מאז יוני 1967. לא רק הצבא המצרי הוא צבא חדש. גם הצבא הישראלי איננו כפי שהתעמולה העולמית תיארה אותו".

ולראייה: "כדי להרים את המוראל של חייליהם, נותנים הקצינים הישראליים פקודות לתותחיהם לירות — סתם לירות, ללא כל מטרה וללא כל תיקווה לגרום לנו אבדן דות. רק כדי לשכנע את חייליהם שצבאם עדיין חזק".

העשן מכגיעות הפגזים שנורו מן הצד המצרי של התעלה